

MÜSTƏQİLLİYİMİZ ƏBƏDİDİR

ŞƏHİDLƏRİMİZİN ARZUSU ÇİN OLMUŞDUR

1990-cı il yanvarın 19-dan 20-nə keçən gecə Sovet imperiyasının sadıq keşikçisi Sovet ordusu qoşunlarının Bakıda törətdiyi vəhşiliklər barədə xəbər ildırım sürəti ilə Gürcüstana çatdı. Gürcülər xəbəri təəccüblə qarşılamadılar, çünki onlar Baltıqyanı ölkələrdə, Qazaxıstanın o zamankı paytaxtı Almatıda, nəhayət, 1989-cu il aprelin 9- da Tbilisidə sovet əsgərlərinin törətdikləri vəhşiliklərin şahidi olmuşdular. Müstəqillik uğrunda mübarizə aparanaqların qanına-qəltan edilmələri gürcülərin imperiyaya qarşı nifrətini kəskin surətdə artırmışdı. Sovet ordusunun hücumu nəticəsində 13 nəfər Gürcüstan vətəndaşı şəhid olmuşdu, çoxlu dinc əhali müxtəlif dərəcəli bədən xəsarəti almışdı. Sovet təbliğat vasitələri- radio, televiziya və mətbuat onları narkoman kimi qələmə verməyə cəhd göstərir, Kremlin vəhşiliyini hər vasitə ilə ört-basdır etməyə çalışırdılar.

Yeri gəlmişkən, Moskva radio və televiziyası Bakı faciəsi, Azərbaycan xalqının başına gətirilən fəlakətlər barəsində də heç nə demir, efiri sovet xalqlarının “sarsılmaz dostluğu”, sənaye və kənd təsərrüfatı, elm və texnika sahəsində qazanılmış nailiyyətlər haqqında xəbərlərlə doldururdu. Yeganə informasiya mənbəyi xarici radiostansiyalar idi. Bunların da verdikləri məlumatların obyektivliyinə şübhə yaranırdı. Çünki sovet hökumətinin xaricə sürgün etdiyi Paruyr Ayrıqyan, kökündən xəbərsiz, nankor Zori Balayan, cızmaqara şeirlər yazmaqda erməni şovinistinə çevrilmiş Silva Kaputikyan kimiləri əzəli torpağımız Qarabağ ətrafında o qədər yalan yaymışdılar ki, Azərbaycan informasiya blokadasından çıxma bilmirdi. Belə bir vəziyyət isə Qorbaçovun və ətrafının ürəyindən xəbər verirdi.

Azərbaycan televiziyası partladılmışdı. Radioda verilişlər getmirdi. Hər dənbir hansısa əsgər Bakı hərbi komendantının məlumatını höccələyə - höccələyə oxuyurdu... Qəzetlər çıxmırdı.

O dövrdə Tbilisidə Gürcüstan KP MK-nın, Gürcüstan SSR Ali Sovetinin və Nazirlər Sovetinin orqanı “Sovet Gürcüstanı” qəzetində redaktor müavini vəzifəsində çalışırdım. Telefonum zəng çaldı. Dəstəyi götürdüm. Titrək səslə qadın həyəcanla özünü təqdim etdi. Moskvadan danışdığını bildirdi.

- Bakıda bizi qırırlar. Günahsız adamların qanı su yerinə axır. Qocalara, qadınlara, uşaqlara belə aman vermirlər. Qorbaçov müstəqillik istəyən xalqımızı qan dənizində boğmaq istəyir. Amma arzusu gözündə qalacaq. Tarix boyu çox ağır sınaqlara məruz qalmış Azərbaycan yaşamışdır. Növbəti sınaq nə qədər ağır olsa da, Azərbaycan bu sınağa da sinə gərəcək, dostunu düşmənindən seçməyi bacaracaq, yaşayacaqdır... Sizdən xahişimiz var: Bu gün günortadan sonra sizə Bakı faciəsini əks etdirən fotosəkillər və mətn gətirəcəklər. Onları çap edin və həmin nömrədən 10 nüsxə ayırub təyyarə ilə Domodedovo aeroportuna göndərin; gələn şəxs zərfi əlində tutsun; biz qarşılayıb götürərik. Qəzetləri xarici ölkələrin səfirlik və müxbirlərinə çatdıracağıq. Sağ olun...

Qadının səsində qəm və kədərlə yanaşı, qəzəb və hiddət, nifrət və kin, qeyrət və cəsarət vardı. Həmin səs bizi qisas və intiqam almağa çağırırdı. Bu, xahiş deyildi. Mənim üçün, damarlarında azərbaycanlı qanı axanların hamısı üçün əmr idi, kişi qeyrətli qadının əmri. Əmr isə müzakirə edilmir, icra olunur. Təəssüf ki, aradan artıq 23 il keçdiyinə görə həmin xanımın adı yadımda qalmamışdır.

Doğrudan da, xanımın dediyi kimi, saat 14.00 radələrində 35-40 yaşlarında iki nəfər kişi “Kommunist” nəşriyyatının üçüncü mərtəbəsində yerləşən redaksiyamıza gəldi. Son dərəcə həyəcanlı olan bu şəxslərin gətirdikləri fotosəkillərə baxmaq mümkün deyildi. Sovet əsgərlərinin “qəhrəmanlığı”nı seyr etmək üçün insan daş qəlblə olmalı idi. Şəkillər azərbaycanlılara qarşı ermənilərin törətdikləri vəhşilikləri xatırladırdı...

O dövrdə “Sovet Gürcüstanı” A2, yəni böyük formatda həftədə üç dəfə nəşr edilirdi. Bu gecə çapa gedəcək nömrənin içəri səhifələrini bütünlüklə fotosəkillər - insanı dəhşətə gətirən, faciəni törədənlərdən intiqam almağa çağıran mənzərələr tutdu. Sovet qoşunlarının 1989-cu ilin aprel ayında Tbilisi şəhərində dinc əhalini qanına-qəltan etməsindən yanıqlı olan gürcü senzorlar şəkillərin çapına icazə verdilər. Biz bundan istifadə edərək, həmin fotosəkillərin gürcü və ruscillə mətbuatda, o cümlədən, Mərkəzi Komitənin orqanları olan “Kommunist” və “Zarya Vostoka” qəzetlərində də verilməsini təmin etdik. Ertəsi gün səhər tezdən Moskvaya göndərdik. Təxminən 3 saat sonra telefonum zəng çaldı. Həmin xanım idi. Aeroportdan danışdı:

-Təşəkkür edirəm. Böyük və çox gərəkli iş görübsünüz...

-Dəyməz, bu, bizim də işimizdir. Biz 20 Yanvar faciəsi ilə bağlı material dərc etdiyimiz bütün nömrələri sizə çatdırmağa çalışacağıq. İndicə bizə xəbər gəldi ki, Gürcüstanın azərbaycanlılar yaşayan rayonlarında etiraz mitinqləri keçirilir. Qardabanidə təşkil olunmuş mitinqdə minlərlə adam iştirak

etmişdir. Transparantlar və şüarlarda Moskvanın əməlləri kəskin surətdə pislənir. Şüarlardan bəzilərinə diqqət yetirək: “Qorbaçov canidir!”, “Azərbaycandan əlinizi çəkin!” Marneuli şəhərində də Kremlin vəhşiliklərinə etiraz bildirən mitinq təşkil edilmişdir.

Deyirlər, hər yara sağalar, buna vaxt lazımdır. Amma xalqın həyatında elə yaralar olur ki, heç vaxt sağalmır. Həmin xalqın bütün nəsilləri bu yaralara baxaraq, tarixini daim yada salır, yaranı vuranlara nifrət hissini getdikcə gücləndirir, diqqəti şəhidlik zirvəsinə yüksələnlərin arzularının daha geniş şəkildə həyata keçirilməsinə yönəldirlər. 20 Yanvar şəhidlərimiz ötən 23 il ərzində qürur mənbəyimizə, Şəhidlər Xiyabanı gənclərimizin vətənpərvərlik tərbiyəsi məktəbinə çevrilmişdir. Biz Ümumxalq

Hüzn Günündə Şəhidlər xiyabanına gəlməklə, Vətənimizin müstəqilliyi uğrunda qurban gedənlərin müqəddəs ruqları qarşısında baş əyir, onlarla fəxr etdiyimizi bildiririk. Eyni zamanda, onlara misilsiz iftixar hissi ilə hesabat veririk: ulularımız demişlər: “Qisas qiyamətə qalmaz”. Bəli, qisas tezliklə alındı. Uğrunda şəhidlərimizin qurban getdikləri arzu həqiqətə çevrildi. 1991-ci il oktyabrın 18-də Azərbaycan Respublikasının müstəqilliyi bərpa olundu.

Məlum olduğu kimi, biz bu il mayın 28- də Azərbaycan Xalq Cümhuriyyətinin 95-ci ildönümünü təntənə ilə qeyd edəcəyik. Müsəlman Şərqində ilk demokratik dövlətin məhz Azərbaycanda elan olunması, həmçinin müasir dövrdə həyatın bütün sahələrində çox böyük uğurlar qazanmağımız dövlətimizin beynəlxalq miqyasda nüfuzunun artması ilə nəticələnir.

Ulu öndər Heydər Əliyevin əsasını qoyduğu və Prezident İlham Əliyev tərəfindən davam etdirilən siyasət nəticəsində Azərbaycan dünya birliyində layiqli yer tutur. İqtisadiyyatın inkişafı sahəsində qazandığımız nailiyyətlər bizi dünya miqyasında qüdrətli dövlət kimi tanıdır. Ötən ilin yekunlarına əsasən, ölkəmiz ümumi inkişaf göstəricilərinə görə, lider mövqeyini qoruyub saxlamışdır. Belə bir faktı qeyd etmək lazımdır ki, Azərbaycan Cənubi Qafqaz iqtisadiyyatının 80 faizinə sahiblik edir. Bu isə ölkənin iqtisadi inkişaf prioritetlərinin elmi əsaslara söykəndiyini və respublikanın mövcud potensialı ilə uzlaşdığını göstərir.

Ölkəmizin beynəlxalq nüfuzunun durmadan artdığını sübut edən çoxlu faktlar vardır. “Eurovision-2012” mahnı müsabiqəsinin ötən il Bakıda keçirilməsi, Azərbaycan Respublikasının BMT Təhlükəsizlik Şurasının qeyri-daimi üzvü seçilməsi hər bir azərbaycanlının qəlbini iftixar hissi ilə doldurur. Dünyanın müxtəlif ölkələrinə səpələnmiş azərbaycanlılar öz tarixi vətənləri ilə fəxr edirlər. İndi azərbaycanlılar dedikdə 50 milyonluq bir xalq gözlərimiz önünə gəlir. Ümummilli liderimiz Heydər Əliyevin yolunun qətiyyətli davamçısı Prezident İlham Əliyevin dünya azərbaycanlılarının II qurultayında böyük iftixar hissi ilə dediyi “Biz 50 milyonluq” sözləri hər bir azərbaycanlıya qürur verir. Məhz bu 50 milyonluq əhali dünyanın hansı ölkəsində yaşamasından aşıllı olmayaraq, şəhidlərimizin ruhu önündə baş əyir, onların arzularının çin olması üçün əllərindən gələni edəcəklərini nümayiş etdirirlər.

Həmid VƏLİYEV,
professor, BDU beynəlxalq jurnalistika kafedrasının müdiri,
Gürcüstan SSR-in Əməkdar jurnalisti